

есенни сенки

За някои лятото се мина бързо, пълно с мечти, с игри и вълнуващи вълшебни сънища.

За нас, за стачниците, то се проточи безкрайно. Като безкръвни призраци идваха и си отиваха дните. Надеждите бяха сковани от безжалостната нужда. Костеливия глад неспирно бродеше из пустите, полуразпродадени жилища. Само понякога той потъваше в лютите мъгли на опиянената и зашеметена от скръб тълпа.

Всички се озлобиха, станаха злъчни. Ругаеха се. Идваха до бой. Заплащаха със смърт...

Аз помня този наш кръстен ход при последното ни събрание. Задавени от скръб, отивахме да прекратим стачката...

Седнахме в гората ние, като продадени за клане, ненужни, мършави кранти. Аз помня безумните, наляни с кръв очи. Аз помня, как без всякаква вяра в живота, в близката победа, някой хвърли черен и отчаен зов. Аз помня, как един другар зариде при първата дума. Помня, отчаен вопъл се понесе из дълбочините на тълпата. Тя тогава сякаш погребва нещо светло, родно и замре в ужасни очаквания.

Из далечината в крайнините на гората звънеха вълни на младежки песни, но скоро се прекъснаха и замряха. Пронизани от отровата на живота, от поруганието, тръгнахме ние мълчаливо извън гората към проклетия бездушен завод.

